

enhver, da jo dog de fleste Mennesker komme i det Tilfælde at maatte indlade sig i dette Retsforhold. Det er nemlig saa, at Lovforslaget — vistnok med fuld Føje — ikke indskrænker sig til alene at omhandle handelsretlige Køb og Salg, saaledes som Tilfældet er i flere fremmede Love, hvor Handelsretten ogsaa legislativt behandles som et eget Lovomraade, oprindelig saaledes i Frankrig, men senere ogsaa optaget i Tyskland. Dette Lovforslag gaar en anden Vej, og vistnok med Føje, idet det giver Regler om Køb og Salg ganske i Almindelighed, men paa saadanne Steder, hvor det er nødvendigt at indføre noget særligt om Handelskøb, indføres de Bestemmelser, som i saa Henseende ere nødvendige. Der er saaledes ikke i principiel Henseende nogen Forskel paa, om det er Handelskøb eller almindeligt Køb, det er blot i enkelte Retninger, man mener at kunne stille strengere Fordringer til Medkontrahenten, naar der er Tale om Handelskøb, i hvilken Henseende Lovforslaget giver nærmere Regler i § 4 om, hvad der skal anses for Handelskøb. — Hvad der vil vindes ved Gennemførelsen af dette Lovforslag, er for det første dette, at der paa dette meget praktiske Omraade skulde opnaas ensartede Retsregler i de tre nordiske Riger; men det er ikke den eneste Fordel, Lovforslaget frembyder. Det byder ogsaa en anden Fordel, som er ikke mindre, den nemlig, at det indeholder en Kodifikation af vor Ret paa dette Omraade, hvor vi jo hidtil saa godt som ikke have haft skrevne Love, eller i det mindste kun meget ubetydelige, meget enkeltstaaende Udtalelser i disse, saaledes at de gældende Regler derfor ellers have udviklet sig væsentlig gennem Videnskab og Praksis paa den ene Side, og paa den anden Side gennem Sædvane. I vore Dage er man nu vistnok fra alle Sider enig om — og det gør sig ogsaa gældende alle Steder i Verden —, at den skrevne Lov dog er at foretrække for disse andre Retskilder, derfor mener jeg, at det allerede er en Fordel ved Lovforslaget, at det indeholder en saadan skreven Kodifikation af Bestemmelserne om disse Forhold. Det er ikke Meningen — og det burde det vel heller ikke være —, at en saadan Lov skulde

være nogen legal Hindring for, at der fremdeles uddanner sig Sædvaner, hvilke jo navnlig i Særdeleshed vilde være Handels-sædvaner — indenfor Handelsverdenen spiller Sædvaneretten jo en mindre Rolle. Det er ikke Lovforslagets Mening at forbyde saadanne eller at lægge nogen legal Hindring i Vejen for, at der kan danne sig saadanne Sædvaner, men Lovforslagets Vedtagelse vil dog vistnok fremtidig have til Følge, at det sjældnere sker, af den Grund, at den Trang dertil, som nu har skabt disse Sædvaner, ikke vil være til Stede, naar en saadan Kodifikation faas, som denne Lov omhandler.

Det Omraade, Lovforslaget bevæger sig paa, er jo ikke stort, det er lille, men det har ikke destomindre været vanskeligt nok at udarbejde og er fuldt af tvivlsomme og vanskelige Spørgsmaal. Som det ses, var det oprindelig Meningen efter det Program, som findes aftrykt som første Bilag, at gaa ikke lidt videre. Der findes paa første Side i dette Bilag under Nr. 1, 2, 3, 4 og 5 opregnet en Del Punkter, som man satte paa dette Program, og med Hensyn til hvilke man mente, at et fælles Arbejde kunde være ønskeligt og muligt. Af disse er det dog egentlig kun det under 2. nævnte Punkt, som er blevet Genstand for dette Lovforslag, og det endda ikke helt. Der siges under Nr. 2, at Genstand for fælles Behandling skal være „Køb af individuelt eller generisk bestemt Løsøre, derunder Ydelsestid“ o. s. v., men saa nævnes der videre: „saavel som Ejendomsrettens Overgang og Vindikation“. Og endvidere siges, at naar særskilt Hensyn tages til Handelsforholdene, kunde der ogsaa være Spørgsmaal om i Sammenhæng hermed at overveje Trangen til Bestemmelser angaaende Afbetalingskøb og Terminshandler. Lovforslaget befatter sig dog ikke med flere af disse Forhold, saaledes ere Afbetalingskøb og Terminshandler ikke tagne med. Man har ment, at Bestemmelser om Afbetalingskøb, som jo nærmest vilde give Loven Karakter af en Beskyttelseslov, maatte finde deres Plads i en særlig Lov, og hvad Terminshandler angaar, har man ment, at det var saa vanskeligt at trække den rette Grænse mellem, hvad man vil betragte som gyldigt, og hvad man vil betragte som ugyldigt, og at man ved